

Author _____

Title _____

Class E 725

Book 5

J4H5

16-47372-1 GPO

Jewish Patriotism and its Martyrs IN THE SPANISH-AMERICAN WAR 1898.

A SERMON

DELIVERED AT THE SYNAGOGUE SONS OF ISRAEL,

13—15 Pike Street, New York.

On Sabbath Morning, the 17th Shebat, 5659.

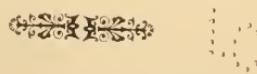
January 28th, 1899,

—BY—

RABBI A. E. HIRSCHOWITZ.

TRANSLATED BY

A RUSSIAN AMERICAN HEBREW.

Printed by A. Sheinkopf, 210 Clinton St.
NEW YORK.

1899.

100
100
100
JUL 24 1978

for all no.
see the page
at end

Now these are the words of the letter that Jeremiah, the prophet sent from Jerusalem to the elders of the captives, and to the priests and to all the people whom Nebuchadnezzar had carried away captive from Jerusalem to Babylon, (*Jeremiah 29—4*) saying: Thus saith the Lord of hosts, the God of Israel, unto all the captives. Build ye houses and dwell in them; and plant gardens, and eat the fruit of them; take ye wives and beget sons and daughters; and take wives for your sons, and give your daughters to husbands, that they may bear sons and daughters, and multiply ye there, and be not diminished, and seek the peace of the city whither I have caused you to be carried away captive, and pray unto the Lord for it; for in the peace thereof shall ye have peace.

Our history teaches since the days of Moses Nazaritic sects existed among Israel, developing such extreme ascetics as abandoning the building of homes and living in complete celibacy.

Such sects became quite numerous after the destruction of our sacred temple, as we find it detailed in (*Talm. Babl. Babla Bathra 60 B.*) as follows:— The Rabbis taught since the destruction of the second temple that Separatists [Nazarenes] multiplied in Israel such who vowed not to eat meat nor drink wine and other abstinences, becoming so rigid that Rabbi Ishmael ben Elisha taught, from the date of the destruction of the temple it is a law that we impose upon ourselves abstemiousness, and from the period of Edomie tyrannical reign over us, decreeing annullment of Torah and its commandments, even forbidding us to enter into the covenant of a son (this commentary explains the practice of circumcision)

be it a law that we decree upon ourselves to forsake marriage, so as to give no birth to any offspring in order that the seed of Abraham become extinct.

To defeat such threatening annihilation or National suicide; Almighty God inspires Jeremiah to plead with captive Israel, console their misfortunes, comfort their aching hearts—awaken them to speak good tidings, so that they may strengthen their hearts and hands encouraging them to act bravely; with such enthusiasm Jeremiah utters the words of God. Build ye houses and dwell in them; and plant gardens and eat the fruit of them. Take ye wives etc., that ye may be increased there and not diminished. Such progressive commandments fulfilled being the only effective and true law necessary for the preservation of a nation.

But the unselfish prophet urges on his captive people nobler aims than mere self-preservation by requiring them to utilize their best efforts to advance the peace of their adopted country saying: Seek the peace of the city whither I have carried you captives and pray unto the Lord for it; for in the peace thereof shall ye have peace.

DEAR FRIENDS:—

Over eighteen centuries elapsed since our people were driven from the holy land and scattered around the cardinal points of the earth, travelling from nation to nation and not a people or language ever received us as hospitably and with as wide opened arms as the American people—this enlightened country who selected its head rulers when first established, the steadfast, honest George Washington, president, with peerless renowned councilors [blessed be their memory] who elevated the standard of this country with the assistance of Providence from on high, fulfilling the words of God through Moses his servant [*Exod. 23—9*] Thou shall not oppress

a stranger, for ye know the heart of a stranger. Dent. 10-19. Love ye therefore the stranger, for strangers, were ye in the land of Egypt.

Through a standard of Mosaic equality this country practically lived up to Hillel's summing up of the Torah. "What thou wouldest not have thy neighbor do unto thee, do not unto others"; therefore in due recognition of heavenly prosperity, for successfully liberating themselves of an oppressive yoke and banishing the voice of oppression suffered in their country — they open the gates of their land, inviting all the unsettled seeking habitation, away from the reach of despotic rulers; — all comers to this God blessed country, come and pastake equally of the Mosaic legislation (Lev. 24-22). One manner of law as well for the stranger, as for one your own country; granting equal privileges in the distribution of its country's fruits and resources, as seems goodly fit in the stranger's sight — much more opening widely the doors to houses of knowledge and all industries equally to the poor as to the rich, thereby polishing public opinion to shine as lustrous as the sun at noon; for such beneficence of this country, our religious law impels us with the patriotic duty, to seek for the peace and weefare for the this country forever.

To impress you further with our debt of gratitude due this country, I pray of you my worthy auditors your attention to the following beautiful Midrashic interpretation which can be viewed almost prophetically [Mid. Rab. Exod. Sect 4] Apropos to the passage in Ex. And Moses went forth and returned to Jethro his father-in-law; the Rabbis refer to Prov. 17-17. A friend loveth at all times and a brother in adversity is born originating the historic fact that at all times when a redeemer was truly needed to help humanity out of its difficulties, a helpful brother was always found; the friend who loveth at all times Jethro

was esteemed to be by Moses for sheltering him when fleeing from Pharaoh who sought his life — from these propositions the Rabbis concluded thus: whoever takes it upon oneself to do a good act — due reward for such good acts will not cease from such a household.

The reward to Jethro for redeeming Moses Israel's redeemer from the pursuit of an enemy, lasted for generations that subsequently the same heroic household deserved to redeem Israel again by cutting off Israel's enemy Sisera: — as is related in Judge 4. 17. Sisera fled away on his feet to the tent of Jael the wife of Heber the Kenite who slew him.

Like reward rebounded to these United States for so goodly sheltering our ancestors from their persecutor, the Spaniards, enemies of light. This fact remonstrates the Midrashic interpretation as with Jethro the friend of Moses applying likewise to this Country the friends of our people, whose present generation deserved to vanquish the like enemy; succeeding gloriously to deliver the oppressed from their cruelties, which President McKinley called insufferable — lowering the boisterous pride of the Spaniards and crumbling the lofty arm of that cruel nation. This achievement is indeed a beautiful crown of victory to the fame of this Country that will endure forever.

Therefore it is incumbent upon our Jews to joy in its peaceful rejoicings, and partake of its sorrows when in trouble and at war, as the Midrashic sages amplify on the same subject previously quoted; as follows: Exod. 3. 10. "Now come and I will send thee unto Pharaoh;" the hesitancy of Moses in obeying the call, the Rabbis ascribe as due to the noble character of Moses — whom they picture, as remonstrating with the Lord saying: Oh, I cannot go without the permission of Jethro, my benefactor, who received me "a fugitive stranger" with the fondness as if I were his son; from this model of gratitude, the sages

draw the rule to make it a duty of even placing ones life in danger to recompense duly for hospitable treatment received in time of need as in the example of Moses' daring hesitaney to comply with God's will meaning as in Gen. 2. 17, sure death. But when Moses finds he must obey he returns first to Jethro his father-in-law, as if to take permission to leave.

The sages further exemplify from Kings 1-17-20, Elijah questioning God's justice while saying: "Hast thou also brought evil upon the widow with whom I sojourn by slaying her son"? Still the all just God Almighty forgive Elijah's impertinence, being an escapade through his ardent desire to deal benevolently with his kind mistress as is written: And the Lord heard the voice of Elijah.

Now with such fervent appreciation for hospitable treatment inherent with us, when this Country preparing for war against the cruel enemy, not for conquest of territory, nor to possess itself of ahdue riches, but only to exercise their love of liberty; free the oppressed from unrelenting oppressors. The youth of Israel true to their fame of heroism, freely volunteered in responce to the Call to Arms, knowing well that going to the battle field means sacrifice of lives; and in many instances even against the pleasure of their poor parents.

And what impelled such bravery? The enthusiastic knowledge for freedom from persecution extended our brethren; sheltering them from trouble, therefore our youth imbued with the spirit of our sages opportunely offered their lives for the kindness of being well sheltered.

NOW DEAR FRIENDS:—

As to the martyrs of Israel fallen in battle through which they sanctified the name of Israel among the nations by the zealous sacrifice of their pure-hearted, youthful lives, so that our ancestors cannot reproach us with the stigma of unpatriotism;

such as partaking only of the fat of the land, and evading service when the country is in need; it is therefore a holy duty upon us to show the sympathy of our hearts; how precious in our estimation we value these sanctified desirably chosen; who poured out their blood while offering their lives for their beloved and adopted country. Going forth in unity with their American brethren to fight the battle of duty, the battle for freedom and love of humanity. But it is our bounden duty, friends, to supplement our hearty sympathy with practical deed, so that each of us contribute a free will offering to aid the erection of a beautiful monument that will record as lasting as stone, the memory of these holy departed souls, so that future generations may see and learn to love and esteem the land of their birth and its dwellers as faithful brethren, in fulfillment of Scripture Malachi 2. 10. "Have we not all one father? Hath not one God created us?

Therefore let it be a holy duty upon all of us to guard and fulfill the statutes of this Country, to seek after its peace and good and pray for her unto God continually, to guard and save her from all trouble and affliction. That only righteous rejoicing and gladness be in her reach all the days; with growing prosperity to all the land and its dwellers.

May a beautiful spirit of wisdom and understanding inspire our rulers with their counsellors for the good of the country and its inhabitants. Amen!

IN MEMORIAM.

REVEREND AND DEAR SIR:—

The Sub-Committee chosen by the National Monument Committee having in charge the erection of the National Monument to the men who went down with the battleship Maine, our soldier heroes of the Cuban and Manila battlefields, and the brave fellows who died in camp, earnestly desire that one Sabbath be set apart, upon which congregational observance may be given in all Synagogues of the United States, to the heroism of the men whose lives were lost in the service of their country, either on the battlefield or from illness in camp.

It is the earnest desire of the National Committee, and of this Sub-Committee, that the soldiers, sailors and marines should be fittingly remembered at this time by a memorial service that will tell in how high esteem a Nation holds the men who met death under its Flag.

Will you not upon the 28th day of January next, in your Synagogue services, pay to the memory of the soldiers who died in their country's defense, the public tribute which is their due, and make a contribution to add some stones to the shaft which is to make their fame lasting. It is desired to make this a "Soldier's Memorial Day" in all the Jewish Congregations of the Country.

If this proposition meets with your indorsement, will you kindly answer by *return mail* to PAUL LATZKE, *Secretary of the National Monument Committee, Room 80, 154 Nassau St. N. Y.*

All remittance should be made to GEORGE J. GOULD, *Treasurer of the National Committee, Western Union Building, 195 Broadway, New York.*

Sincerely yours,

JULIUS FREIBERG, *President Union of American Hebrew Congregations.*

ISAAC M. WISE, *President Central Conference of American Rabbis.*

JOSEPH SILVERMAN, *1st Vice-President Central Conference of American Rabbis.*

ישינה ונסו יגון ואנחת, וממרום יופיע רוח חכמה ובינה בלב יועציה
וישירה, ורוח נבורה לאנשי מלחמתה, מшибיו מלחמה שעורה,
לטובות הארץ ויושביה, ולטובות כל מין האנושי, ויהיו למשות ולנס
לכל יושבי ארין ותבל, עד יבא לציון נואל אמן אמן סלה.

אחרי בן התפלל הש"ץ המפורסם הר"ר ישראל קופער נ"י
תפילה بعد שלום המדינה ממש"ג בסדר תפילה.
מוזמורי תהילים קפיטעל ט"ז, ב"ז, ל"ז.

אל מלא רחמים להקדושים, שנחרנה ושננטבעה ושמתו במלחמה.
אב הרחמים ממש"ג בסדר תפילה.

להפילהו, ולא עיד אלא שכל הפתוח פתחו לחבירו היב בכבודו יותר מאביו ומאמו – אתה מוצא בעת שנלקח אליו מאלישע, וזכה ליטול פי שנים ברוחו, היה לו לילך אצל אביו ואמו להחיותם, כמו שהחיה בן אבסניה שלו, וכן אליזה היה לו להחיות אבותו, כמו בן הזרפית, – אלא שמספר נפשו על אבסניה שלו.

לבן בצאת העם האMRIקANI לעורך מלחמה לקראת איב האכזרי (לא להרחב ארצם ולדרשת מישבות לו להם) כי אם באחבותם לקרוא לשבים דרום, ולהציג עשיוקים מודיעזקיהם כה, התנדבו בחורי ישראל לצאת עמהם לקראת נשק, והערו למות נפשם על שדי קטל (וכמה ננד רצון הוריהם) ומה המרייצם לכך? הרנש הדתוי, והברת טובה אשר פעם בנפשם העדרינה) לאחיהם האMRIקANI, אשר פתחו למו פתח בצר להם, זאת המרייצם, – ועל בן מסרו נפשם על אבסניה שלהם כמו אליו ואלישע.

ועתה אחיו!

אליה בחורי ישראל הקדושים, אשר קדרשו שם ישראל בעמיהם – בדמי ימייהם, ובנפשם – ברגש לבם הטהורה (לכל נחיה עוד להרפה בנים לאמרו, רק מטב הארץ יאכלו בני ישראל ובוים צרה וצוקה יסתורון) – לבן חוב קדוש הוא עליינו להראות רחשי לבינו כי קדושים המה לנו אלה הקדושים בחורי חמה, אשר שפכו דםם, ומסרו נפשם על אבסניה שלהם, בזאתם יחר את יתר אחיהם האMRIקANIים ללחום מלחמת מצוה, מלחמת החופש לאהבת אדם –!

אבל אחיו בני עמי!

עלינו להראות רחשי לבינו בפועלו – באשר כל אחד מאתנו יתנו נדבת לבבו הטהורה להקים עמוד פאר לציון על קבר אלה הקדושים, למען יראו דור יבא, בניים יולדו ויקחו מוסר, לאחוב ולהזכיר ארץם, ארץ מולדתם ויושביה כאחים נאמנים, בדברי הנביא (מלאכי ב' 10) הלוא אב אחד לבנו, הלוא אל אחד ברנו ונו –, לשמר ולקיים חוקי המדינה, לדרכיש שלימה וטובה, ולהתפלל בעיה אל ה' תמי, להצילה מבל צרה ונזק, רק שני ושםה

ודבר נפלא הגני להשטייע באוני שומעי הנכבדים, מה שאמרו
חכמי המדרש (שמות רבה פ"ד) והוא מעין נבואה מפיש (זה
לשונם שם) (כתיב שמות ד' 18), וילך משה וישב אל יתר
חוותנו". (ההיד משלוי י"ז) בכל עת אהוב הרע, ואח
לצרא יולד. מי היה אהוב הרע? זה יתרו שקבל משה
שחיה בורה מפני פרעה, מכאן אתה לנה, מי שקבל על עצמו
עשות מצוה, אין אותה מצוה פוסקת מביתו-מצותו של יתרו
שקלב בתוך ביתה נואל שברח מפני השונא, עמד מביתו-שקלב
שונא שברח מפני הנואל והרגנו - איזה, זה סיסרא שנ"א "וסיסרא
ס ברגלו אל אוחל יעל אשת חבר הקני" (יוצא חלציו של
תרו. בן מצותם של עם הארץ קני שקבלו בתוכם
אנדרפים שברחו מפני השונא, הן הימה עם הספרדים מירדי אויר,
שב אין אותה מצוה פוסקת מהם, והוא שעמדה להם עתה
במלחמהם את הספרדים) לחלי ננים מיד עושקיהם כה,
השפיל נאון עריצים, ולשבר זרוע נוי אכזרי אשר זקן ונער לא
חטמו ונור נצחן לעטרת תפארת בראשם סלה!

לכן חובה علينا לשמר ולהזכיר חוקי המדינה בתורה
במצווה ולהתפלל בעודה אל ה' כי בשלומה שלום לנו סלה.
בן אחינו בני עמי מהווים אנחנו לחת חלק בששין המדינה
גוננה בצד לה - בנית שלום, ובעת מלחמה למסור נפשותינו על זה,
גמ"ש ר' זול (במדרש פ"ד) זול בשעה שאמר לו הקב"ה למשה
לכיה ואשלחך אל פרעה ופתח לי פתח ביתה ואני עמו בבן,
מן שקבלני יתרו ופתח לי פתח ביתה ואני עמו בבן,
בבב, מפני שקבלני יתרו ופתח לי פתח ביתה ואני עמו בבן,
מי שהוא פותח פתחו לחברו נפשו חייב לו (כלומר חייב למסור
פשו עלי, ואמר משה בן שאעב" שמתבנן ליענש בהפצרו
נשליחות המקומ ב"ה, מ"ט חייב ליעשות בן לכבוד יתרו). וכן
אתה מוצא באלו, בשעה שהלך אצל צרפויות האלמנה, מות בנה,
עתה חיל מתחנן ואומר "הנס על האלמנה אשר אני מתגorder עמה
ודועתה להמית את בנה" (מלכים א"ז 20), (התיה דברים בלאי
צעלה לאמור הרעotta כדי להציג את הילד) ובתגובה "וישמעו כי
זקוק אליהו ותשב נפש הילד" נראה נס כי הקשה לדבר-מצואו
רבריו חן בעני הקב"ה באשר יוצאים מלבד טהור לבן שמע הקב"ה

למען תחזקה ידיהם לעשות חיל (זהה להם דבר ה') בנו בתים ושבו, ונתנו גנות ואבלו את פריין קחו נשים והולידו בניים ובנות ואת בנותיכם תנו לאנשיהם, ורבו שם ואל תמעטו בהריך והתלטו לטובת האומה בקיום העצמי!

אהרו בן בא להם דבר ה' להישרים בהונגע אל המדינה אשר הנלו שמה לאמו, כי כל אשר יהיה לאל ידם לעשות לטובת העיר אשר הנלו שמה, דרשו טובתה. זהה: דרשו את שלום העיר אשר הנلت ת אתכם שמה, וחתפלו אל ה' בעדרה, כי בשלומה יהיה לכם שלום.

אהיו!

טום שנלינו מארצינו זה 1830 שנה, נתפזרנו לאربع כנפות הארץ, לא קיבלו אותנו שום אומה ולשון בסבר פ', ובורוות פרוחות כעם (הأمיריקאי), העם הנאור הזה! ובראשם מושל מקшиб על דבר אמרת הפרעיזידענט דואוז ויאשינגטן זל ווועציז (טמותה ב' 9) ונדר לא תלחץ ואתם ידעתם את נפש הנדר ואהבתם את הנר, כי נרים הייתם (דברים י' 19) לא תסניר... אשר נצל אליך... עמק ישב... בקרבך במקום אשר יבחר... בטוב לו לא תוננו (דברים ב' 17-16) "והיל פירש מה דסニア עלייך לחרך לא תעבוד"! ולהכרת טובה להשנה העליונה שפרק מעלהם יול ורים, והשבית קול נונש מארצם (פתחו עם האמעריקאי) שעריו ארצם לבל אובד ונדח, לבל ננט וגענה ממשלה עיריצים, והקקו חוקים טובים וישראלים, לבל בא שעריה בלי הבדל דת ועם—חוקה אחת ומשפט אחד לנור ולאורה הארץ, כלם יהנו מפניה וטובה במלא רוחב ארצתם כטוב בעיניהם, ועוד יתרה תעשה הממשלת, דתית בת הכמה ומלאכה פתוחים בארץ לרווחה לבל בא שעריה, נס תair באור החשבלה בשמש בצדדים לאורה ולנרה, לעישור ואבון נס יחה.

לכן עפ' דית תורה מהויבים אנחנו בני ישראל לדרכם שלומה וטובה כל הימים.

E-725
5
. 14 H5

ואלה דברי הספר

אשר שלח ירמיה הנביא מירושלים אל כל העם אשר הנלה נבודכנדזר מירושלים בבלה: כה אמר ה' צבאות אלה יישראל לכל הנלה אשר הנhti מירושלים בבלה: בנו בתים ושבו, ונטעו גנות ואכלו את פרין, קחו נשים והולידו בנים ובנות, וקחו לבניכם נשים, ואת בנותיכם תנו לאנשים, ותלדנה בנים ובנות, ורבו שם ואל תמעטו, ודרשו את שלום העיר וגו". (ירמיה כ"ט).

כיהודה כבר היו בישראל כתות נזירים מקדם קדמתה: ובאשר חרב הבית הראשון, נראה כי רבו או פרושין אשר אמרו להפריז על המדה לפירוש ולהנזר מכל חמדת התבאל מכל וכל, ובנראה גם מבנות בתים לשבת בהם וקחת נשים, בעין שמצוינו (במסכת בתרא דף ס" ע"ב) תיר משחרב הבית בשניה רבו פרושין בישראל שלא לאכולבשר וישלא לשותה יין (עד שם). תניא א"ר ישמעאל בן אלישע, מיום שהחרב בהמ"ק דין הוא שנזיר על עצמנו שלא נאכל בשר ולא נשתה יין, ומיום שפשטה מלכות אדום שנזרין עליינו נורות קשות, ומבטלין ממנו תורה ומצוות, ואין מנוחותנו ליכנס לשכובו הבן (פ"י למול את בנינו) דין הוא שנזיר על עצמנו שלא לישא אשה ולהוליד בנים, ונמצא זרעו של אברחות כליה מלאוי, לבן שלח הוא י"ח ע" נביאו ירמיה לבני הנלה להזהירם מדרך זו, וצזהה לדבר אל לבם דברים טובים ונחומים, לעוררם ולעורדים משפל מצבם,

דרוש להזבר

מעלי אנשי חיל בני ארצות הברית

ב诙ותם את הספרדים בענף 1898,

אשר דרש בקהל רב ביהדות בני ישראל,
ש"ק בשלוח טובי שבת, שנת תרנ"ט לפ"ק.

הרב ר' אברהם עבער הורשאוייטין

חונה בק"ק ב"י קלואדריער.

Residence: 160 Madison Street.

נדפס במצות הפרסודענט והקאמיטע דביהנ"ס היל.
13—15 פ"ק סט.

— ७ —

ניו יורק.

ברופום א. שינקאפע

210 Clinton Street.

LIBRARY OF CONGRESS

0 013 902 272 5

